

Գևորգ ԷՄԻՆ

Դու մի նայիր

Դու մի՛ նայիր,
Որ ես այսպես խեղճ եմ թվում
Եվ մոլորվա՛ծ,
Եվ վշտահա՛ր,
Կախա՛րդ եմ ես,
Համելնի հին ավանդության
Հրաշագործ սրնգահար...

Ո՛ր ուզում ես հիմա ինձ տար,
Օտար երկի՛ր, քաղա՛ք օտար՝
Նյու-Եորք լինի,
Բէյրո՛ւթ,
Փարի՛զ.
Եւ...ո՛ւմ ուզում ես՝ հմայեմ,
Ո՛ր ուզենամ՝ ինձ հետ տանեմ,
Կախարդանքով երգ ու բառիս:

Կուզե՞ս կանգնած Բրոդվեյում
Կամ Փարիզի, մեծ Բուլվարում
«Կոռ՛նկ» ասեմ
Եւ կամ մի պարզ «Նուբա՛ր-Նուբա՛ր» ,

Եվ այս Մարին, Մարիամ դառնա,
Այս Պիեռը՝ Պողոս-Պետրոս,
Եվ այս Ժակը՝ Հակոբ աղբա՛ր...

Կուզե՞ս երգեմ «Քելե-քելե» ,
«Ով քնած է--- ասեմ--- ելե՛ք,
Ով արթուն է՝ ելնի՛ տեղից...»
Եվ ինչքան հա՛յ կա տարագիր,
Գերված ձայնով պատարագիս,
Հայաստա՛ն գան իմ ետևից...

Եվ եթե ես,
Կախա՛րդս վեա,
Մեկ-մեկ այսպես խեղճ եմ թվում,
Այսպես վշտո՛տ, այսպես երե՛ր,

Նրա՛ համար,
Համելնի հին սրնգահա՛ր,
Որ մանուկներն էին հնում
Քո ետևից գերված գնում,
Իմ ետևից՝ միայն ծերե՛ր
Միայն ծերե՛ր...